

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Karel Polášek**, IČO: 64482626
se sídlem Vnorovy, Znorovská 553
zastoupen advokátem Mgr. Davidem Zahumenským
se sídlem Brno, Kpt. Jaroše 1922/3

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
se sídlem Praha 1, Letenská 525/15

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2025, č. j. MF-53505/2024/2601-4,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 11. 2. 2025, č. j. MF-53505/2024/2601-4, v části, ve které bylo zamítnuto odvolání žalobce a byl potvrzen výrok IV. rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 5. 11. 2024, č. j. MHMP 1909051/2024, a výrok IV. rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 5. 11. 2024, č. j. MHMP 1909051/2024, se zrušují a v tomto rozsahu se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 5. 11. 2024, č. j. MHMP 1909051/2024. Uvedeným rozhodnutím byl žalobce prvním výrokem uznán vinným ze spáchání přestupku uvedeného v § 16 odst. 1 písm. h) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění do 31. 12. 2024 (dále jen „zákon o cenách“), kterého se dopustil tím, že dne 7. 2. 2024 v provozovně SOCUS (Tylova pasáž) na adrese Praha 2, Tylovo náměstí 650/4, porušil povinnost danou § 13 odst. 2 písm. a), b) a c) zákona o cenách, neboť část nabízeného zboží (dámské, pánské a dětské ponožky, které byly v dlouhodobé slevě od 20 % do 60 %) nebyla označena konečnou cenou uplatňovanou v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávanému jednotkovému množství a určeným podmínkám ani formou ceníku ani jiným přiměřeným způsobem, ale pouze cenou před slevou. Za spáchání přestupku byla žalobci druhým výrokem prvostupňového rozhodnutí podle § 16 odst. 4 písm. a) zákona o cenách uložena pokuta ve výši 3 500 Kč. Čtvrtým výrokem prvostupňového rozhodnutí byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 2 500 Kč.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobní bodě žalobce namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Konkrétně žalobce namítal, že veškerá skutková zjištění byla převzata z protokolu o kontrole. Žalobce však již v rámci kontroly poukazoval na to, že protokol o kontrole je neurčitý a nedostatečný. Z protokolu o kontrole nevyplývá, v jakém rozsahu bylo zboží označeno pouze cenou před slevou a procentním vyjádřením slevy, která se na něj aplikuje. Protokol o kontrole rovněž zmiňuje 100 balení ponožek, které jsou ale vždy označovány v tomto stylu:

To přitom protokol o kontrole vůbec nezmiňuje.

3. Protokol o kontrole je společně s fotodokumentací a videodokumentací jediným shrnutím skutkového stavu, ze kterého správní orgány vycházely. Přitom fotodokumentace ani videodokumentace není s protokolem o kontrole provázána a skutková zjištění tak zůstávají vágní a neurčitá.
4. Žalobce v odvolání poukázal na to, že balíčky výslednou cenou označeny byly, ale žalovaný se v napadeném rozhodnutí s uplatněnou argumentací nevypořádal. Žalovaný připustil zmatečnost popisu v protokolu o kontrole (viz vyjádření k námitce Ad 2), kde označení slevy hranatým symbolem je v rozhodnutí popsáno jako kulaté. Nevypořádává se ale s argumentací, kterou žalobce uplatnil, napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné.
5. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal nedostatky výroku o vině. Žalobce byl přesvědčen, že v rozhodnutí správních orgánů úplně chybí vymezení rozsahu namítaného pochybení. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním žalovaného (viz argumentace ad 1 na str. 5). Tvrdil, že výrok musí být dostatečně určitý, aby specifikoval také intenzitu skutku. Je rozdíl v tom, zda se jednalo o nejméně 2 páry ponožek nebo nejméně 200 párů ponožek. K tomu žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, čj. 9 As 214/2014-48, a ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012-375, č. 2822/2012 Sb. NSS. Neurčitost výroku dle žalobce znemožňuje efektivní obhajobu, neboť žalobce neví, jaký konkrétní skutek je mu kladen za vinu.

6. *Ve třetím žalobním bodě* žalobce namítal absenci zhodnocení materiální stránky přestupku. Dle žalobce nelze souhlasit s žalovaným, že zjišťování rozsahu pochybení má vliv až na stanovení sankce. Má totiž vliv již na to, zda se vůbec jedná o přestupek, respektive zda je naplněna materiální stránka přestupku. Z § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), plyne, že aby bylo určité jednání kvalifikováno jako přestupek, je zapotřebí naplnit jak formální stránku přestupku, tak současně i tu materiální (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2022, sp. zn. 10 As 410/2021). Je tedy na místě se zabývat tím, zda namítané porušení zákona dosahuje určité intenzity. Toto zhodnocení v rozhodnutí správních orgánů chybí.
7. *Ve čtvrtém žalobním bodě* žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že podrobnější zjištění intenzity namítaného pochybení má vliv „v souvislosti se stanovením sankce“. Žalovaný ale pominul, že toto podrobnější zjištění provedeno nebylo.
8. *V pátém žalobním bodě* žalobce namítal nesprávnost závěrů o porušení cenových předpisů. Uvedl, že od počátku poukazoval na to, že jeho cílem není zákazníky klamat. Žalobce vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2009, č. j. 2 As 75/2008-96, č. 4/2009. Pro žalobce bylo vždy prioritou, aby zákazníci v prodejně byli řádně obsluhováni a probíhala interakce s obsluhou, protože jediné tak žalobce může v obrovské konkurenci obstát a odlišit se od bezpočtu řetězců. Žalobci vadilo, že je větou „*V době výkonu kontroly nebyla zákazníkům umožněna žádná jiná alternativa seznámení se s cenou části nabízeného zboží bez nutnosti interakce s obsluhou prodejce*“ stavěn na stejnou úroveň jako např. nějaký hypermarket nebo nadnárodní řetězec, které s použitím sofistikovaných prodejních taktik zákazníka vědomě matou ohledně cen výrobku či výhodnosti koupě. Jestliže systém toleruje uvedení v supermarketu ceny borůvek za 100 g a vedle jablek za 1 kg, což vytváří dojem že borůvky jsou levnější než jablka (prodejní taktika), proč považuje obsluhu a komunikaci se zákazníkem jako nevýhodu? Nic takového se v prodejně žalobce nedělo. Prodejna není samoobslužná a na tom nic nemění skutečnost, že některé vystavené zboží je zákazníkům volně přístupné. V prodejně není žádná „pokladní“, „*ale děvčata jsou na pracovišti proto, aby obsluhovala, tedy poskytovala servis zákazníkům (včetně veškerých informací) tak, aby odcházeli spokojeni*“. Žalobce byl přesvědčen, že v jeho případě nedošlo k naplnění ani formální ani materiální stránky přestupku. Zákazníci v prodejně žalobce měli zajištěn adekvátní přístup k informaci o původní ceně, výši slevy i konečné ceně. Žádný spotřebitel si na nastavení informování v obchodě nestěžoval. Ze strany správního orgánu nebylo vůbec hodnoceno, zda došlo reálně k zásahu do práv spotřebitele. Žalobce se domníval, že jeho obchodní model je zcela legitimní a v souladu se zákonem. Doplnění rozsáhlého ceníku na prodejnu komfort spotřebitele nezvýší.
9. *V šestém žalobním bodě* žalobce namítal porušení zásady předvídatelnosti práva. K tomu žalobce předně poukázal na rozsudek ESLP *Brumărescu proti Rumunsku* (rozsudek ze dne 28. 10. 1999, č. 28342/95). Dále uvedl, že zhruba před 10 lety u něj byla realizována kontrola, která byla ukončena s tím, že postup žalobce je v souladu s cenovými předpisy (viz rozhodnutí ze dne 5. 5. 2014, č. j. 633004/2014). Žalobce se tedy oprávněně domníval, že

postupuje v souladu s právními předpisy, neboť od poslední kontroly se právní úprava nezměnila.

10. Žalovaný naproti tomu uvedl, že došlo ke změnám a odkázal na některá rozhodnutí krajských soudů, která ale žalobci do této doby nebyla známa. Žalobce se domníval, že tato rozhodnutí na jeho situaci nedopadají. Nadto tvrdil, že pokud se správní orgán I. stupně domníval, že došlo ke změně výkladu právní úpravy, měl na to žalobce upozornit. Pokud by správní orgán žalobce upozornil předem, tak k tomuto řízení nemuselo vůbec dojít.
11. V napadeném rozhodnutí se žalovaný snaží argumentovat, že rozsudek sp. zn. 2 As 75/2008 na situaci žalobce nedopadá. To je dle žalobce absurdní, protože správní orgán I. stupně před cca 10 lety právě s odkazem na tento rozsudek žalobci potvrdil, že jedná v souladu s právními předpisy. Pokud žalovaný tvrdí, že „bylo prokázáno, že na provozovně obviněného neprobíhala plošná sleva“, tak toto podle žalobce prokázáno nebylo.
12. *Konečně v sedmém žalobním bodě* žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí o nákladech řízení. Žalobce považoval argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí za absurdní. Uvedl, že řízení bylo zahájeno doručením příkazu ze dne 3. 4. 2024, č. j. MHMP 615586/2024, proti kterému podal žalobce odpor prostřednictvím svého zmocněnce. Žalovaný již ve svém předchozím rozhodnutí argumentoval, že žalobce neudělil svému zmocněnci plnou moc k zastupování také pro řízení o přestupku. To ale není pravda. Plná moc obsahovala zmocnění i pro věci navazující. To koresponduje s § 81 přestupkového zákona, který přímo používá terminologii „řízení navazující na kontrolu“. Tedy sám přestupkový zákon počítá s praxí zjednodušeného vedení přestupkového řízení v návaznosti na řízení o kontrole podle jiných právních předpisů, tomu také odpovídala plná moc.
13. Žalovaný zcela absurdně tvrdí, že mohlo dojít k zahájení řízení až na základě druhého vydaného příkazu, přestože žalovaný již předtím rozhodoval o odvolání, které podal žalobce na základě plné moci, kterou žalovaný zpochybňoval.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

14. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Dále žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že se žalobní námitky shodují s odvolacími námitkami, které žalobce vznesl v průběhu přestupkového řízení.
15. *K prvnímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že z právního hlediska, konkrétně z pohledu naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách, postačuje vymezit skutek ve výroku rozhodnutí tak, že určitého dne při provádění kontroly určité provozovny bylo správním orgánem zjištěno, že alespoň část prodávaného zboží nebyla označena cenou v souladu s § 13 odst. 2 zákona o cenách. Z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách je tedy zcela nerozhodné, jak velká část prodávaného zboží to byla. Rozsah neoznačeného či nesprávně označeného zboží pak může mít význam až v souvislosti se stanovením samotné výše sankce za vytýkané přestupkové jednání.
16. Žalovaný zdůraznil, že u přestupků spáchaných podnikající fyzickou osobou je odpovědnost pachatele koncipována jako odpovědnost objektivní.
17. Žalovaný byl toho názoru, že z jeho rozhodovací činnosti je bezpochyby zřejmé, jaký skutek byl předmětem správního řízení navazujícího na závěry cenové kontroly provedené na prodejně žalobce dne 7. 2. 2024. Předmětem právního posouzení případu bylo rovněž zhodnocení formální a obsahové stránky Protokolu o kontrole, tedy zdali vyhotovený

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

protokol naplňuje požadavky kladené zákonem č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), přičemž žalovaný dospěl k závěru, že zmiňovaný protokol je v souladu s § 12 kontrolního řádu. Z pořízené fotodokumentace je nepochybně zřejmé, že blíže specifikovaná část prodávaného sortimentu nebyla označena cenou konečnou, ale pouze cenou před slevou. Dále je nesporným, že na části prodávaného zboží bylo výslovně uvedeno, že s konečnou cenou bude spotřebitel seznámen až na pokladně, přičemž na prodejně nebyly pro spotřebitele k dispozici žádné přepočtové ceníky na zboží ve slevě, čímž bez dalšího došlo k porušení § 13 zákona o cenách.

18. Dále žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2023, č. j. 7 Afs 105/2021-42, s tím, že má v projednávaném případě za to, že napadené rozhodnutí splňuje veškeré zákonné požadavky kladené na bezvadné rozhodnutí ve věci samé.
19. *Ke druhému žalobnímu bodu* žalovaný předně odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného je z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách zcela nerozhodné, jak velká část prodávaného zboží neoznačeného cenou to byla. To má význam až v souvislosti se stanovením výše sankce. Vymezení skutku ve výroku není možné posuzovat zcela izolovaně od jeho odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 352/2019 a sp. zn. 10 As 20/2021). Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaký skutek je předmětem správního rozhodnutí, kde a kdy byl spáchán a jakým způsobem k němu došlo. Napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí obsahují veškeré zákonem i judikaturou požadované náležitosti.
20. *Ke třetímu žalobnímu bodu* žalovaný poukázal na judikaturu, která se projevy materiální stránky přestupku již dříve zabývala. Materiální stránku přestupku je třeba zkoumat a priori u přestupků s abstraktně formulovanou skutkovou podstatou, kde zákonodárce přesně nevymezil, jaké jednání chce postihovat. Z formulace § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách jasně vyplývá, že přestupku dle citovaného ustanovení se dopustí podnikající fyzická osoba tím, že poruší některou z povinností stanovených v § 13 odst. 2 až 11 tohoto zákona při označování zboží cenami. V diskutovaném případě pak ze strany žalobce došlo k porušení povinností uvedených v § 13 odst. 2 zákona o cenách, když část prodávaného zboží, které bylo ve slevě, nebylo označeno údajem o konečné ceně uplatňované v okamžiku nabídky a vztahené k prodávanému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, stejně tak na provozovně žalobce nebyly v okamžiku kontroly na viditelném místě zpřístupněny informace o této ceně formou přepočtových ceníků. Z Protokolu o kontrole nadto vyplývá, že se dle vyjádření přítomného personálu prodejny nejednalo o krátkodobou slevovou akci, z čehož lze vyvozovat závěry o dlouhodobějším porušování zákona o cenách, kdy absence přepočtových slevových ceníků či jasného označení konečné ceny zboží uplatňované v okamžiku nabídky mohla mít vliv na rozhodnutí zákazníka nad případnou koupí vybraných artiklů. Zdaleka ne každý spotřebitel s ohledem na ostych považuje kontakt s obsluhujícím za benefit. Mnoho spotřebitelů aktivně nerado s obsluhou zahajuje konverzaci. Dále je nutné přihlídnout k tomu, že pokud již spotřebitel aktivně začne hovořit s obsluhujícím, dostává se psychologicky do postavení, kdy se mu nabídka hůře odmítá, není-li s informací z úst obsluhující osoby ohledně konečné výše ceny spokojen, než když si cenu zkontroluje na cenovce přímo sám bez nutnosti asistence další osoby.
21. Argumentace žalobce, že jeho provozovna není samoobslužná a že obchodní model žalobce je založen na interakci a přímé komunikaci se zákazníky, nemůže dle žalovaného obstát. Žalobce v žalobě neuvádí žádné významné okolnosti, které by společenskou škodlivost jeho jednání mohly snížit natolik, aby bylo zcela vyloučeno ohrožení právem chráněného zájmu.

K tomu žalovaný poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2024, č. j. 8 As 9/2024-45.

22. *Ke čtvrtému žalobnímu bodu* žalovaný připomenul rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2022, č. j. 10 As 20/2021-48, s tím, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývají rozhodné skutečnosti a okolnosti případu, které byly pro řádné zhodnocení skutku relevantní a jsou zde i řádně uvedeny právní předpisy, které byly jednáním žalobce porušeny. Na jejich základě byla uložena pokuta ve výši 3,5 % horní hranice sazby, kterou bylo podle § 16 odst. 4 zákona o cenách možné za přestupek dle § 16 odst. 1 písm. h) téhož zákona uložit. Z hlediska své výše se jedná o pokutu v symbolické částce, která není s ohledem na horní hranici sankce v částce 1 000 000 Kč nepřiměřeně vysoká a svou povahou měla v daném případě naplňovat jak represivní, tak preventivní charakter.
23. *K pátému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že žalobce vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2009, č. j. 2 As 75/2008-96, který však není na nyní posuzovaný případ přílehlavý, když se zmiňovaný rozsudek vztahuje k přestupkovému jednání provozovatele prodejny s obuví, která poskytovala krátkodobou plošnou 20% slevu na veškerou obuv. V provozovně žalobce naopak neprobíhala plošná sleva. Zboží ve slevě ani nepodléhalo jednotné míře slevy, ale slevám různým (20%, 30%, 40%, 50% nebo 60%), nadto se dle vyjádření obsluhy přítomné kontrole nejednalo o jednodenní/krátkodobou slevovou akci.
24. *K šestému žalobnímu bodu* měl žalovaný za to, že zásada předvídatelnosti práva je založena kontinuální správní praxí, přičemž co přesně tvoří správní praxi, vymezil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, ale věnoval se jí i v dalších rozsudcích, např. v rozhodnutí sp. zn. 1 Afs 77/2015. Z uvedené judikatury je zřejmé, že provedení jedné jediné kontroly v časovém horizontu přibližně deseti let, nemůže zakládat legitimní očekávání žalobce, když pro aplikaci zásady předvídatelnosti práva chybí prvek ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti (případně nečinnosti) správního orgánu. Důraz na ustálenost a dlouhotrvající charakter rozhodovací praxe, jež jsou základem zásady legitimního očekávání, prolíná rovněž odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2022, č. j. 1 Afs 306/2021-38, kde je shodně postaveno najisto, že princip předvídatelnosti práva se opírá o zavedenou správní činnost správních orgánů, které v typově stejných nebo obdobných věcech rozhodují jednotně.
25. Žalovaný podotkl, že i z konceptu pojetí legitimního očekávání JUDr. Tomáše Langáška, LL. M., je zřejmé, že základem očekávání určitého procesního postupu/rozhodnutí je vždy jistá kontinuální déletrvající činnost rozhodujícího orgánu nebo strany sporu, případně určitá četnost skutkově obdobných případů, která však v projednávaném případě chybí, potažmo nebyla ze strany žalobce jakkoli prokázána.
26. *Konečně k sedmému žalobnímu bodu* žalovaný sdělil, že za účelem vyvolání příslušných právních účinků je v případě plné moci zapotřebí splnění jejích podstatných náležitostí, a to zejména konkretizující projev vůle zmocnitele a jeho vlastní podpis na téže listině. Absence takového podpisu pak může vyvolat důvodné pochyby o tom, zdali byl zmocnitel se zastoupením své osoby seznámen, případně zdali s rozsahem zástupčího oprávnění souhlasil. Samotný podpis zmocněnce na plné moci pak na této skutečnosti nemůže nic změnit. Pokud tedy bylo v projednávaném případě doručováno do datové schránky advokáta Mgr. Davida Zahumenského, jenž toho času nebyl řádně ustaveným právním zástupcem žalobce, je z procesního hlediska sporné, zdali byl žalobce vůbec seznámen s obsahem podání

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

(rozhodnutí) doručovaných ze strany správního orgánu. Na tuto procesní vadu pak bylo žalovaným poukázáno v rozhodnutí č. j. MF-19400/2024/2601-5 (předchozí rozhodnutí žalovaného), když doporučil prvoinstančnímu orgánu takovou vadu při znovuprojednání věci odstranit.

27. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že diskutovaná plná moc obsahovala zástupčí oprávnění jak pro zastupování v řízení o provádění cenové kontroly, tak pro věci navazující. Uvedl, že plná moc by měla být z hlediska svého předmětu jednoznačně konkretizována, pokud se výslovně nejedná o generální plnou moc. V předmětném případě však bylo plnou mocí vymezeno oprávnění zmocněnce k zastupování žalobce v řízení o cenové kontrole a věcech navazujících. Z takto podaného vymezení však nelze po správním orgánu spravedlivě požadovat, aby si sám dotvářel úsudek o tom, co zmocnitel zamýšlel užitým pojmem věc, potažmo navazující věci, když zde absentuje například alespoň prostý odkaz na právní předpis, na základě něhož by bylo možné dovodit, že se zmíněnými věcmi míní přestupkové řízení či následně vyvolané řízení před odvolacím orgánem. Ustanovení § 81 přestupkového zákona sice hovoří o řízení navazujícím na kontrolu, nicméně z jeho formulace je bez dalšího zřejmé, že se jedná o navazující procesní postup správního orgánu, tedy následně zahájené přestupkové/správní řízení. Pojem řízení nebo navazující řízení však nebyl ze strany žalobce v rozporované plné moci užit a z předložené textace plné moci tedy nebylo možné jednoznačně a bez pochybností dovodit, že se jedná o zmocnění k zastupování v navazujícím přestupkovém řízení.
28. Žalovaný podotkl, že nesprávné uvedení nákladů řízení pak nemůže být důvodem pro vyslovení nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé tak, jak na základě předmětné žalobní námitky tvrdí žalobce. Jak již judikoval Ústavní soud, otázka náhrady nákladů řízení, respektive její výše, jakkoliv se může účastníka řízení citelně dotknout, nelze z hlediska kritérií spravedlivého procesu klást na stejnou úroveň jako proces vedoucí k rozhodnutí ve věci samé. Jakkoliv pak může být takové rozhodnutí z hlediska zákonnosti sporné, Ústavní soud v souladu se svojí obecně dostupnou judikaturou konstatoval, že rozdílný názor na interpretaci jednoduchého práva sám o sobě nemůže založit porušení práva na soudní ochranu či spravedlivý proces (viz usnesení ve věci sp. zn. IV. ÚS 303/02, in Ústavní soud ČR: Sbírka nálezů a usnesení, sv. č. 27, usn. č. 25, str. 307).
29. V *replíce ze dne 3. 7. 2025* žalobce tvrdil, že žalovaný byl nemilosrdný vůči pochybení žalobci, avšak současně se snaží omlouvat nedostatky zejména prvostupňového rozhodnutí, ať již jde o určitost výroku nebo výrok ohledně nákladů řízení. Žalovaný by měl být přísnější na orgán státní moci a mírnější na jednotlivce.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

30. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
31. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož oba účastníci řízení sdělili soudu, že s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí. Nadto jsou veškeré podklady potřebné pro rozhodnutí soudu obsaženy v žalovaném předloženém správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
32. Soud o podané žalobě uvážil následovně.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

33. *První žalobní bod*, ve kterém žalobce namítal nedostatečné skutkové zjištění a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neshledal soud důvodným. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že protokol o kontrole dostatečně konkrétním způsobem popisuje skutková zjištění kontrolního orgánu. Nadto v protokolu o kontrole zachycená skutková zjištění odpovídají během kontroly pořízené fotodokumentace a videodokumentaci.
34. Z pořízené fotodokumentace a videodokumentace je tedy zcela zřejmé, že v provozovně žalobce byly umístěny tři stojany s označením „*CELÝ STOJAN 50% SLEVA, akce se nevztahuje na již zlevněné zboží nebo doprodejové artikly!!! Platí do odvolání*“, a to včetně množství zboží, respektive přítomných balení ponožek umístěných na stojanech a poskytované slevy (viz zejména fotografie s označením foto č. 1 stojan č. 1, foto č. 2 stojan č. 2, foto č. 3 stojan č. 3, a na nich umístěné popisky o množství, respektive počtu balení a slevě). Stejně tak z pořízené foto a video dokumentace vyplývá, že v provozovně žalobce byl přítomen otevřený závěsný regálovitý systém, ve kterém byly umístěny dámské, pánské a dětské ponožky různých druhů, barev a materiálů, na nichž byly vylepeny štítky s upozorněním „*Prodejna není SAMOOBSLUŽNÁ*“, po němž následovalo uvedení procentuální slevy (20% až 60%) a konstatování „*Slevu odečte a spotřebitele seznámí s konečnou nabízenou cenou obsluha při platbě*“.
35. Tvzení, podle kterého ponožky umístěné v regálech (v počtu cca 100 ks) byly označeny jím uvedenou cenovkou, žalobce nedoložil žádným důkazem. Soud pak zdůrazňuje, že pokud jde o ponožky v regálech, respektive umístěné v závěsném regálovitém systému, bylo porušení zákona o cenách shledáno správními orgány pouze u části nabízených produktů v počtu cca 100 ks, nikoliv ve vztahu k celému sortimentu umístěného zboží. Skutečnost, že na části ponožek byla umístěna pouze informace o výši slevy, nikoliv o ceně, jednoznačně vyplývá z pořízené fotodokumentace, včetně uskutečněného kontrolního nákupu (viz např. fotografie č. 20 až 34). Ostatně tuto skutečnost zdůraznil i žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz např. str. 5 odstavec 4.).
36. Pokud žalobce namítá, že z protokolu o kontrole nevyplývá, v jakém rozsahu bylo zboží označeno pouze cenou před slevou a procentním vyjádřením slevy, pak soud takové zjištění nepovažuje za podstatné. V projednávaném případě bylo žalobci protokolem o kontrole a v navazujícím přestupkovém řízení vytýkáno porušení § 13 odst. 2 písm. a), b) a c) zákona o cenách, neboť část nabízeného zboží nebyla označena konečnou cenou uplatňovanou v okamžiku nabídky a vztáženou k prodávánému jednotkovému množství a určeným podmínkám ani formou ceníku ani jiným přiměřeným způsobem, ale pouze cenou před slevou. Na uvedeném závěru by žalobcem požadované zjištění nemohlo nic změnit. Ustanovení § 13 odst. 2 písm. a) až c) zákona o cenách vyžaduje, aby bylo zboží označeno konečnou cenou, tzn. cenou po odečtení poskytované ceny, případně jiným přiměřeným způsobem, což se v projednávaném případě nestalo.
37. Soud nepřisvědčil žalobci, že protokol o kontrole není provázán s pořízenou fotodokumentací a videodokumentací. Z protokolu o kontrole totiž jednoznačně vyplývá, že na místě byla pořízena fotodokumentace a videodokumentace, respektive že posledním kontrolním úkonem bylo pořízení fotodokumentace a videodokumentace. Pořízená fotodokumentace a videodokumentace pak pouze zachycuje skutková zjištění zaznamenaná v protokolu o kontrole. Na základě uvedeného má soud za to, že protokol o kontrole je s pořízenou fotodokumentací a videodokumentací jednoznačně propojen.
38. Důvodné soud neshledal ani tvrzení žalobce, podle kterého se žalovaný nevypořádal s jeho argumentací uplatněnou v odvolání, ve které žalobce namítal, že balíčky byly výslednou

cenou označeny. Z napadeného rozhodnutí, konkrétně z vypořádání druhé odvolací námítky, vyplývá, že za rozhodnou pro posouzení věci žalovaný považoval pořízenou fotodokumentaci. Tato fotodokumentace dle žalovaného jednoznačně zachycuje porušení § 13 odst. 2 zákona o cenách. Jinými slovy pořízená fotodokumentace dle žalovaného vyvrací žalobcovu obranu. Jestliže však pořízená fotodokumentace prokazatelně dokládá porušení § 13 odst. 2 zákona o cenách, nemůže námitka žalobce, ve které rozporoval naplnění skutkové podstaty přestupku obstát. Žalovaný se tak námitkou žalobce zabýval a žalobci sdělil, proč ji nepovažuje za důvodnou.

39. *Druhému žalobnímu bodu*, ve kterém žalobce namítal nedostatky výroku o vině, soud nepřisvědčil. K uvedené námitce soud odkazuje na setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které má popis skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku zcela zásadní význam. Formulace výroku musí obsahovat podstatné okolnosti, které mj. dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat, aby nedošlo k záměně se skutkem jiným. Na vymezení skutku však nelze klást přehnané nároky, vždy je třeba hledět na smysl a účel specifikace skutku (viz rozsudek ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012-23).
40. Soud má za to, že skutek vymezený ve výroku prvostupňového rozhodnutí je definován dostatečně a plně vyhovuje § 93 odst. 1 přestupkového zákona. Skutek je totiž ve výroku určen datem (7. 2. 2024), místem spáchání (provozovna SOCUS na adrese Praha 2, Tylovo nám. 650/4) a předmětem, ve vztahu k němuž je porušení § 13 odst. 2 písm. a) až c) zákona o cenách vytýkáno. Dle výroku rozhodnutí se jednalo o část nabízeného zboží, konkrétně dámské, pánské a dětské ponožky, které byly v dlouhodobé slevě od 20 % do 60 %. Dále výrok obsahuje způsob spáchání skutku, tedy že předmětné zboží nebylo označeno konečnou cenou uplatňovanou v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávanému jednotkovému množství a určeným podmínkám ani formou ceníku ani jiným přiměřeným způsobem, ale pouze cenou před slevou.
41. Je pravdou, že předmět skutku je ve výroku rozhodnutí vymezen dosti obecně, jako část nabízeného zboží – dámské, pánské a dětské ponožky, které byly v dlouhodobé slevě od 20 % do 60 %. Současně však nelze pominout, že ve vztahu k jakému konkrétnímu zboží se žalobce vytčeného jednání dopustil jednoznačně vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Jednalo se o zboží umístěné na třech stojany s označením „CELÝ STOJAN 50% SLEVA, akce se nevztahuje na již zlevněné zboží nebo doprodejové artikly!!! Platí do odvolání“, a cca 100 párů samostatných ponožek s označením „Prodejna není SAMOOBSLUŽNÁ“, po němž následovalo uvedení procentuální slevy v rozmezí 20 % až 60 % a konstatování „Slevu odečte a spotřebitele seznámí s konečnou nabízenou cenou obsluha při platbě“.
42. Na základě shora uvedeného má soud za to, že z výroku rozhodnutí ve spojení s jeho odůvodněním nade vší pochybnost plyne, jaké konkrétní jednání je žalobci přičítáno. Žalobci tak v efektivní obraně nic nebránilo.
43. *Třetí a čtvrtý žalobní bod* spolu souvisí. Soud je tedy vypořádá společně. V uvedených bodech žalobce vytýkal správním orgánům, že se nezabývaly materiální stránkou dotčeného přestupku. Soud předně připomíná ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Teprve pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

přestupek (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23). Okolnosti, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-46, č. 2011/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78).

44. Žalobce v projednávaném případě existenci žádných významných okolností, které by vylučovaly nebo alespoň snižovaly nebezpečnost jeho jednání pro chráněný zájem v průběhu řízení před správními orgány, netvrdil. Za uvedeného stavu věci neměly správní orgány důvod se materiální stránkou přestupku zabývat. Napadení rozhodnutí tak nelze považovat za nepřezkoumatelné z důvodu, že se žalovaný nezabýval materiální stránkou přestupku.
45. Rovněž v podané žalobě žalobce žádné okolnosti, které by ovlivňovaly materiální stránku předmětného přestupku neuvedl. Soud však má za to, že materiální stránka přestupku byla v projednávaném případě naplněna. Skutková podstata přestupku podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách je vyjádřena relativně konkrétně, správní orgán tak nemá takřka žádnou možnost správní úvahy. Jednání, které je žalobci kladeno za vinu, spočívalo v neoznačení nabízeného zboží konečnou cenou. Chráněným zájmem je v daném případě právo spotřebitele na informace o konečné, tedy úplné a pravdivé ceně nabízeného zboží. Cena nabízeného zboží je přitom jedním z klíčových faktorů, které spotřebitel zohledňuje při rozhodování o koupi. V důsledku jednání žalobce mohli být spotřebitelé reálně dotčeni na svých právech, neboť jim chyběla zásadní informace, bez níž nelze učinit informované rozhodnutí o koupi. Takové jednání je společensky škodlivé. Materiální stránka přestupku tak byla naplněna.
46. Na výše uvedenému závěru nemůže nic změnit tvrzení žalobce, podle které nebylo hodnoceno, zda reálně k zásahu do práv spotřebitele došlo. Předmětný přestupek je přestupkem ohrožovacím, který nevyžaduje skutečnou poruchu chráněného zájmu, naopak postačuje, že neoznačením nabízeného zboží konečnou cenou byl ohrožen veřejný zájem v podobě právu spotřebitele na informaci o konečné ceně zboží, což se v projednávaném případě stalo.
47. *Pátý žalobní bod*, ve kterém žalobce rozporoval naplnění formální stránky dotčeného přestupku, není dle soudu oprávněný. Tvrzení žalobce, podle kterého nebylo jeho cílem klamat zákazníky a že vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 75/2008, neshledal soud relevantní. Rozsudek sp. zn. 2 As 75/2008 vykazuje významné skutkové odlišnosti od projednávaného případu. V případě projednávaném Nejvyšším správním soudem byla sleva poskytovaná krátkodobě, vztahovala se na veškeré zboží v prodejně a dosahovala shodné výše 20 %. V projednávaném případě však byly správními orgány doloženo, že slevy byly poskytovány dlouhodobě, dosahovaly různé výše a nadto se nevztahovaly na veškeré zboží. Navíc nelze ani odhlédnout od informace uvedené na zlevněném zboží, podle které „*Slevu odečte a spotřebitele seznámí s konečnou nabízenou cenou obsluha při platbě*“. Zásadní skutkové odlišnosti mezi případem projednávaným zdejším soudem a Nejvyšším správním soudem způsobuje, že závěry rozsudku sp. zn. 2 As 75/2008 nelze na projednávaný případ vztáhnout. Mimoto soud rovněž poukazuje na změnu právní

úpravy, konkrétně pak § 13 odst. 2 zákona o cenách, která se od vydání rozsudku sp. zn. 2 As 75/2008 uskutečnila. Na odlišnosti obou případů byl žalobce již upozorněn v napadeném rozhodnutí

48. Jako nedůvodné soud hodnotí tvrzení žalobce, ve kterém poukazuje na přítomnost obsluhy v provozovně. Žalobce se podstatou svojí argumentace snaží *de facto* tvrdit, že spotřebitel byl o konečné ceně informován jiným způsobem. Žalobce však opomíjí znění § 13 odst. 2 písm. a), respektive b) zákona o cenách, které zcela jednoznačně požaduje označení zboží, respektive zpřístupnění informací na viditelném místě. Sdělení ceny obsluhou tyto podmínky již ze své podstaty nemůže naplnit.
49. V projednávaném případě nemohly být naplněny ani podmínky § 13 odst. 2 písm. c) zákona o cenách. Použití uvedeného ustanovení je omezeno podmínkou, že zboží nelze označit způsobem uvedeným v § 13 odst. 2 písm. a) a b) zákona o cenách. Soudu nejsou známy žádné důvody, proč by zboží nabízené žalobcem, tj. ponožky, nemohly být označeny cenovkou nebo ceníkem. Tyto důvody pak netvrdí ani žalobce v podané žalobě.
50. Nadto soud sdělení konečné ceny obsluhou prodejny nepovažuje podle § 13 odst. 2 písm. c) zákona o cenách ani za „jiný přiměřený způsob“ způsobům uvedeným v § 13 odst. 2 písm. a) a b) zákona o cenách. Způsoby popsané v § 13 odst. 2 písm. a) a b) zákona o cenách totiž spotřebiteli umožňují zjistit konečnou cenu nabízeného zboží bez jakékoliv interakce s obsluhou prodejny. Žalobcem namítaný způsob zjištění konečné ceny prostřednictvím obsluhy prodejny je však podmíněn právě komunikací s obsluhou prodejny. Tato komunikace nejenže nemusí být pro spotřebitele příjemná, ale současně může spotřebitele dostat i do postavení, kdy bude pro něj obtížné nabízené zboží odmítnout. Soud tak má za to, že sdělení konečné ceny obsluhou prodejny nelze považovat podle § 13 odst. 2 písm. c) zákona o cenách za jiný přiměřený způsob způsobům uvedeným v § 13 odst. 2 písm. a) a b) tohoto zákona.
51. Konečně naplnění formální i materiální stránky přestupku nemůže být jakkoliv zpochybněno tvrzením, že si žádný spotřebitel na nastavení ceny v obchodě nestěžoval. Uvedené tvrzení je z hlediska naplnění jak formální, tak materiální stránky předmětného přestupku irelevantní.
52. Namítal-li žalobce, že nebylo prokázáno, že na provozovně neprobíhala plošná sleva, má soud za to, že jeho tvrzení je zcela jednoznačně vyvráceno přiloženou fotodokumentací a videodokumentací. Z této dokumentace jednoznačně vyplývá, že slevě podléhalo pouze některé zboží, respektive pouze některé z nabízeného zboží bylo označeno informací o slevě, přičemž tato sleva se pohybovala v rozmezí od 20 do 60 %.
53. Závěrem soud podotýká, že poukaz žalobce na prodej borůvek či jablek nepovažuje za relevantní, neboť žalobce porovnává uvádění ceny za měrné množství. To však nebylo předmětem právě projednávané věci.
54. Šestý žalobní bod, ve kterém žalobce namítal porušení principu právní jistoty a zásady legitimního očekávání, neshledal soud důvodným. Žalobce porušení výše uvedených zásad dovozoval zejména z rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 5. 5. 2014, č. j. 633004/2014, které se dle tvrzení žalobce zabývalo totožným jednáním žalobce, avšak se závěrem, že cenové předpisy porušeny nebyly. Žalobce však uvedené rozhodnutí k podané žalobě nepřiložil, ač tak bylo výslovně na něm. Předmětné rozhodnutí žalobce neučinil ani součástí správního spisu, neboť datové zprávy vztahující se k podaným odvoláním, ve kterých žalobce na toto rozhodnutí odkazoval, neobsahují žádnou přílohu. Soud tak nemá

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

podklad, na jehož základě by se námitkou žalobce mohl konkrétně zabývat. Soud tedy pouze v obecné rovině uvádí, že pokud by prvostupňový orgán v minulosti posoudil totožnou činnost žalobce jako činnost souladnou se zákonem o cenách, učinil tak v rozporu s § 13 odst. 2 písm. a) až c) zákona o cenách. Nezákonná praxe prvostupňového orgánu však nemohla založit legitimní očekávání žalobce. Žalobce se může úspěšně domáhat dodržování pouze takové správní praxe, která je v souladu se zákonem a v mezích správního uvážení daného správnímu orgánu zákonem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52, ze dne 30. 3. 2020, č. j. 1 Afs 4/2019-54, či ze dne 22. 9. 2021, č. j. 4 Afs 57/2021-43). V důsledku případné předchozí nezákonné prvostupňového orgánu tak žalobci nemohlo vzniknout legitimní očekávání, že jeho činnost bude i při následné kontrole dodržování § 13 zákona o cenách posouzena jako souladná.

55. K uvedenému žalobnímu bodu soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které vynutitelná vázanost správního orgánu správní praxí spočívá v ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti (příp. i nečinnosti) orgánů veřejné správy, opakovaně potvrzující určitý výklad a použití právních předpisů, neboť taková praxe na straně adresátů veřejné správy zakládá legitimní očekávání, že v ní správní orgány budou pokračovat (blíže viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). V projednávaném případě však taková praxe nenastala. Žalobce v podané žalobě odkázal na jediné rozhodnutí, které soudu nedoložil.
56. Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit žalobcův odkaz na koncepci pojetí legitimního očekávání JUDr. Tomáše Langáška, LL. M. Ostatně žalobcem vytčená část pojednání se týká britského správního práva, nikoliv práva uplatňovaného na území ČR.
57. Odkaz žalobce na rozsudek ESLP ve věci *Brumărescu proti Rumunsku* soud nepovažuje za relevantní, a to s ohledem na zásadní odlišnost jednotlivých případů, zejména, že věc projednávaná ESLP se netýkala přestupkového, případně trestního řízení.
58. Soud rovněž nepřisvědčil tvrzení žalobce, že měl být na změnu výkladu právní úpravy upozorněn. Žalobce v podané žalobě neuvedl, z čeho uvedenou povinnost správního orgánu dovozuje. Soud pak má za to, že taková povinnost z žádného ustanovení právního předpisu nevyplývá. Nad rámec výše uvedeného soud doplňuje, že žalobci byla uložena sankce ve výši 3 500 Kč, tj. ve výši, která nedosahuje ani 1 % možné zákonné výše. Sankci v takovéto výši je nutno považovat ve své podstatě pouze za sankci upozorňující (edukativní), neboť není schopna zásadně narušit právní nebo ekonomickou situaci žalobce.
59. *Sedmý žalobní bod*, ve kterém žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí o nákladech řízení, shledal soud důvodným. Podstata sporu mezi účastníky řízení se v tomto případě odvíjí od zodpovězení otázky, kdy bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci daného přestupku. I když čistě formálně vzato bylo se žalobcem řádně zahájeno přestupkové řízení až dne 30. 8. 2024, kdy byl žalobci doručen v pořadí druhý příkaz (příkaz ze dne 29. 8. 2024, č. j. MHMP 1727117/2024), má soud za to, že nelze odhlédnout od řízení, které mu předcházelo. Konkrétně od řízení, které bylo započato doručením prvního příkazu (příkaz ze dne 3. 4. 2024, č. j. 615586/2024) a ukončeno vydáním rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2024, č. j. MF-19400/2024/2601-5 (předchozí rozhodnutí žalovaného). Soud má totiž za to, že prvostupňový orgán měl v úmyslu zahájit se žalobcem správní řízení o předmětném přestupku již doručením prvního příkazu. To, že k řádnému zahájení přestupkového řízení nedošlo, bylo způsobeno chybou prvostupňového orgánu, který přehlédl, že na udělené plné moci ze dne 15. 2. 2024 absentuje podpis žalobce. Toto pochybení prvostupňového orgánu však nelze klást k tíži žalobce. Nadto nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že k výzvě

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

prvostupňového orgánu (ze dne 10. 9. 2024, č. j. MHMP 1764469/2024) byla plná moc předložena žalobcem řádně doplněna o podpis zmocnitele, a to (zpětně) ke dni 15. 2. 2024. Po doplnění plné moci je tak nutno mít za to, že i první příkaz byl žalobci řádně doručen. Na projednávání případ je tak nutno aplikovat vyhlášku č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění do 30. 6. 2024, respektive uplatnit přechodné ustanovení, tj. čl. II vyhlášky č. 145/2024 Sb.

60. Soud nepřisvědčil žalovanému, že plná moc ze dne 15. 2. 2024 se omezovala na kontrolní řízení. Podle předložené plné moci byl zmocněnec oprávněn k zastupování v rámci vedené kontroly dodržování ustanovení zákona o cenách, provedené prvostupňovým orgánem dne 7. 2. 2024 na adrese Tylovo nám. 650/4, 120 00 Praha 2, *jakož i ve věcech navazujících*. Soud nemá žádné pochyby o tom, že řízení o přestupku spočívající v porušení zákona o cenách, ke kterému došlo dne 7. 2. 2024, je právě řízení navazující na provedenou kontrolu. Výklad žalovaného, poukazující na skutečnost, že nebylo použito slovo řízení nebo navazující řízení, soud považuje za nepřipustně formalistický a zkracující procení práva účastníka řízení.
61. Soud připomíná, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v pochybnostech o obsahu či rozsahu plné moci je *„vždy na místě položit si otázku, jakým úmyslem byli zmocnitel a zmocněnec vedeni při sepisování plné moci, a vážit, zda třeba užití nepřiliš vhodně volených slov - nebo naopak nepřítomnost konkrétního slovního spojení - svědčí skutečně o vůli stran omezit plnou moc, či zda jde spíše o projev nedostatečné pečlivosti stran či důsledek používání předtisknutých formulářů plné moci“* (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 8 Azs 16/2007-158, č. 1811/2009 Sb. NSS). Na úmysl smluvních stran je možné usuzovat z okolností o tomto úmyslu vypovídajících, z nichž jednou je v případě dohody o plné moci vlastní text plné moci jako listiny, která uzavření této dohody navenek osvědčuje. Zároveň platí, že není-li z okolností zřejmý opak, je třeba při posouzení rozsahu zastoupení na základě plné moci stejně jako u jiných právních jednání přisuzovat účastníkům právních vztahů jistou míru racionality (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 1 Afs 362/2016-36, nebo ze dne 21. 3. 2025, č. j. 5 Afs 120/2024-57). Soud pak má za to, že ze znění plné moci ze dne 15. 2. 2024 nelze nikterak dovodit úmysl zmocnitele omezit udělenou plnou moc pouze na provedenou kontrolu, ba právě naopak. Odkaz uvedený v předmětné plné moci na věci navazující, stejně jako následující příkladná věta dle soudu svědčí o úmyslu zmocnitele udělit předmětnou plnou moc i na řízení navazující na provedenou kontrolu, tj. na přestupkové řízení.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

62. Soud tedy shledal žalobu důvodnou pouze v části, konkrétně pokud jde o IV. výrok prvostupňového rozhodnutí a tomu odpovídající části napadeného rozhodnutí, jež uvedený výrok prvostupňového rozhodnutí potvrdila. V těchto částech soud příslušná rozhodnutí podle § 78 odst. 1 písm. a) s. ř. s zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Ve zbytku soud žalobu zamítl.
63. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl úspěšný pouze v menší části (toliko v jednom ze 4 výroků, konkrétně ve výroku vztahujícím se k nákladům řízení), ve větší části soud žalobu žalobce zamítl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. října 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu